

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ κ. ΓΙΩΡΓΟΥ ΑΘΑΝΑ

Ο ΚΙΤΣΟΣ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΑΚΗ

Ἡ μητέρα ἔβαλε στὴν κουζίνα τὰ κόκκινα αὐγά. Ὁ Μιχαλάκης ἔπαιξε στὴν αὐλὴ μὲ τ' ἀρνάκια ἀνάμεσα στὶς ἀνθισμένες ἡμέρες τριανταφυλλίδες, ἀπάνω στὰ χλιαρά ἀπ' τὴ λιακάδα χαμομήλια. Ἡ κληματαριά μολὶς μπουμπουκιάζε, τὰ «χιόνια» ἦταν οὐλάνθηστα μὲ τὶς κάτασπρες πηλτὲς πτάλες τους. Μέρα Σάββατο. Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ οἱ κληματὲς τῆς Ἐκκλησίας σημαιναν χαρμόσυνα καὶ πανηγυρικά τὴν πρώτη Ἀνάστασι. Ὁμορφοντίες πυροβολισμῶν ἀναστάσαν τὴ χώρα. Ἡ μητέρα βγήκε στὴν πόρτα τῆς κουζίνας καὶ σύντρεψε μὲ δομὴ ἀπάνω στὶς πτάλες μὰ μισοσπασμένη λεζάνη. Ὁ Μιχαλάκης πρόστρεξε ξαφνιασμένος.

— Γιατί τώσπασες, μανούλα;
— Γιὰ νὰ σκάσουν οἱ Ὁρραῖοι, παιδί μου.
— Γιὰ νὰ σκάσουν οἱ Ὁρραῖοι! ἐπανέλαβε ὁ Μιχαλάκης. Πῆρε ἀπὸ κάτω τὸ μεγαλύντερο κομμάτι τῆς λεζάνης καὶ τὸ ξανάσπασε σὲ χίλια κομμάτια. Ἐπειτα φώτισε:

— Εἶνε ἀλήθεια, μανούλα, πὼς θὰ σφάζουμε σήμερα τ' ἀρνάκια μας;

— Ἀλήθεια, τί φέμματα; Δὲν ἀναστήθηκε ὁ Χριστοῦλης;

— Ὁ Χριστοῦλης μέσα στὴν εἰκόνα μας; τῶγε ζωντανὸ τ' ἀρνάκι γύρω-γύρω στὸ λαμό του.

— Τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸ σφάζει...

— Σφάζει ἀρνάκια ὁ Χριστοῦλης;

— Ἐλα μὴν εἰσαι κοντὸ παιδί τώρα, ὅπως λέει ἡ μαμά εἶνε!

— Ἀπάνω στὴν ὥρα ἔφτασε ὁ πατέρας, ἔφερε βάρη ἀπὸ τὴν πόρτῃ Ἀνάστασι. Τάδεσε στὴ μητέρα νὰ τὰ βάλῃ στὸ εἰκονοστάσι μὲ τὰ σταυροειδή, πὺν τὰ μοιράζει ὁ παπὰς στὴ Σταντοπροσκύνηση. Τὰ καίνε μαζί μὲ τὸ λιβάνι στὸ θυμιατοῖ καὶ μοσχοβολοῦν τὸ σπίτι, περνᾶνε οἱ ἀβασκαμοί.

— Χρόνια πολλὰ, γυναικα!

— Νάσαι καλά, ἀντάρα!

Φιλήθηκαν.

— Μὴ σὲ λερῶσω μὲ τίς μογιές! εἶπε γνοιαστικὴ ἡ νοικοκυρά. Ὁ πατέρας φιλοῦσε τώρα τὸ Μιχαλάκη κ' ἔλεγε:

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε: πέτυχαν τ' αὐγά! Μπῆ-καν ὅλοι στὸ μαγερεῖο.

— Μπορῶ, γυναικα! ἔξω!...Μὲ τὴ μογιὰ βροῦσε. Λυὸ ταμὰ μὲ κατὰκόκκινα, ἄλ-κα αὐγά ἦταν ἀπάνω στὸ τραπέζι. Κάτι λίγα ἔμεναν ἀκόμα ἄσπρα γιὰ βίνιμο.

— Καὶ μπλόκια, βλέπω! εἶπε ὁ ἀντάρας.

— Νάσαι καλά ἡ κοτοῦλες μας, δὲν ἀγο-ράσαμε οὐτ' ἓνα φέτο!

Ἡ Λάμπρο, ἡ δηρετρία, ἔφτασε μ' ἓνα μεγάλο ταμὰ στὸ κεφάλι. Τὸ λαμπρόνιομο. Ροδονήμενο καὶ χιλιστολισμένο, μ' αὐγά καὶ μὲ λειτουργόπουλα.

— Ὁρραῖοι εἶνε! Ὁρραῖοι εἶνε καλὰ! Καὶ τ' ἀρνί μας τετράπαχο! εἶπε ὁ πατέρας. Καὶ ξαναβόρε τὸ Μιχαλάκη. ἓνα φιλι σκα-στὸ πὺν ἦταν σωστὸ ξεχέλισμα εὐτυχίας.

— Πατέρα, θὰ τὸ σφάζουμε τ' ἀρνί μας;

— Εἶπα στὸ χασάτη νὰ ρθῇ τ' ἀπόγευμα.

— Ἐγὼ δὲ θέλω νὰ τὸ σφάζουμε!

— Θὰ σοῦ πάρω ἓνα ἄλλο νὰ παῖξῃ...

— Ὁχι! αὐτὸ!...Δὲ θέλω νὰ τὸ σφάζουμε!

— Καὶ τί θὰ πῆσουμε αὐτοῖς, κοτὲ;

— Νὰ πάρουμε ἄλλο...σπαρμένο!

— Τὸ ἴδιο δὲν εἶνε;

— Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο!...Τὸ ἴδιο εἶνε νὰ τὸ πάρουμε σπαρμένο ἀπὸ τὸ χασάτη καὶ τὸ ἴδιο νὰ τὸ πάρουμε ζωντανὸ ἀπ' τὸν τσο-πῆνη; Καὶ νὰ τὸ σφάζουμε! εἶπε;

Ἐλα, μὴ λὲς κουταμάρες! Ὁ Θεὸς τὰ στέλνει τ' ἀρνάκια τώρα τὴ Λαμπρὴ γιὰ νὰ τὰ σφάζουμε καὶ νὰ τὰ φένομε στὸ σου-βά! Δὲν τὸ ξέρεις;

Γι' αὐτὸ τὰ στέλνει ὁ Θεὸς τ' ἀρνάκια...Ἀντημένος ὁ Μιχαλά-κης κατάκαρδα γιὰ τὴν ἀκατανόητὴ αὐτὴ κακία τοῦ Θεοῦ ἢ τὸν ἀνθρώπου, μ' ἓνα δάκρυον κόμπο οἰχτον στὸ λαμό του, ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, προχώρησε στὴν αὐλὴ, κάθησε νάτοι στὸ γα-μομήλι, ἀγκάλιασε τὸ κεφάλι τοῦ ἀρνιοῦ καὶ τὸ φιλοῦσε, ἔτοιμος νὰ δακρύσῃ. Τὸ μαζὸν του μυαλοῦδάκι ἤθελε νὰ συλλογιστῇ εἶτοι:

Γιατί μοσχοβολοῦν τὰ τριαντάφυλλα; Γιατί ἀν-θούνε τὰ χαμομήλια; Γιατί κελαῖδον τὰ που-λάκια; Γιατί γέλαει ὁ οὐρανός; Γιατί ἀναστή-θηκε ὁ Χριστοῦλης; Γιὰ νὰ σφάζονται τ' ἀρνά-κια; Δὲν εἶνε κριμα;...Δὲν εἶνε μεγάλο κακὸ νὰ ρθῇ τ' ἀπόγευμα ὁ Γιαννάκης ὁ Χασάτης μὲ τὴ ματωμένη ποδιά του καὶ μὲ τὴ μεγάλη μαχαίρα του, νὰ σφάζῃ τ' ἀρνάκι, τὸν Κίτσο του, νὰ λερώσῃ τὰ χορταράκια μὲ τὰ αἵματα!...

— Μπέε! Μπέε! βέλαζε περίλυπα ὁ Κί-τσος, ἔξοικονομος ἀπὸ τὸ κοπάδι του. Κι' ὁ Μι-χαλάκης νόμιζε πὼς ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ, νὰ

φονάξῃ:

— Κρίμα εἶνε! Μεγάλο κακὸ εἶνε! Μπέε! γλυτώσω με, Μι-χαλάκη!

Πῶς νὰ τὸν γλυτώσῃ; Ὁ πατέρας καὶ ἡ μανούλα δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν κουβέντα. Κ' ἔπειτα μήπως εἶνε μονάχα ὁ δικός τους ὁ Κίτσος; Σ' ὅλες τὶς γειτονικὲς αὐλὲς βελάζουν ἀρνάκια ἔτοιμα γιὰ σφάξιμο. Θὰ σφάζῃ ὁ Γιαννάκης ἀράδα ὅλο τὸ ἀπόγευμα. Τὶ κρίμα! Αὐτός, ὁ Μιχαλάκης, ἂν ἦταν Βασιλεὺς θὰ διατάζε νὰ μὴ σφάζουν εἶται ὅλα μαζί τ' ἀρνάκια τῇ Λαμπρῇ...Κι' ἂν ἦταν Χρι-στοῦλης θὰ ἔλεγε στὸ Δεσπότη καὶ στοὺς παπάδες:

— Ψέλνεται σοο θέλετε; Ἐγὼ δὲν ἀνασταίνουμε ἂν δὲν πάψετε νὰ σφάζετε τ' ἀρνάκια!

Γιατί δὲν τὸ λένε ὁ Χριστοῦλης; Γονάτισε ὁ Μιχαλάκης στὰ χαμομήλια καὶ παρακάλεσε τὸ Χριστοῦλη νὰ μὴ σφάζῃ πεῖ ὁ Γιαν-νάκης τ' ἀρνάκια.

— Μπέε! συμφωνοῦσε κι' ὁ Κίτσος.

— Φώτισέ με νὰ γλυτώσω κάνε τὸν Κίτσο μας! εἶπε στὸ τέ-λος μέσα του.

Κι' ὁ Χριστοῦλης τὸν φώτισε! Πίσω ἀπ' τὴν αὐλὴ τους ἦταν ἡ φάσσα τοῦ κάστρου. Καὶ περὶ «κεῖ ἀπ' τὴ φάσσα οἱ ἔρριμες τάιες. Νὰ πᾶν νὰ κρύψῃ ἐκεῖ τὸν Κίτσο; Μὰ μέρα δύο, θὰ τοῦ πηγαῖνι κρυφὰ χορταράκια νὰ τρώῃ. Κι' ὅταν περὶσθῇ ἡ αὐριανή, τότε δὲν θὰ τὸν σφάζουν πεῖ; Ὅχι παῖξῃ χωρὶς φόβο στὴν αὐλὴ τους καὶ θὰ χαίρεται μαζί τὸν Κίτσο τὸν Χριστοῦλη!...Ἀνοίξῃς!...Ἐτοῖς πρέκει νὰ ζήνῃ. Ἐτοῖς τὸν φώτισε ὁ Χριστός. Τῶρ' ἀμέσως. Ἀς μὴ χάνῃ καιρὸ.

— Μιχαλάκη!... ἔλα νὰ φᾶμε!... φονάξε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ μητέρα.

— Δὲν πεινάω!

— Τὶ πᾶν νὰ πῇ δὲν πεινάς; Ἐλα ποῦ περιμένει ὁ πατέρας!

— Τὶ νὰ κάμῃ; Ἀς πᾶν. Κ' ἔπειτα μολὶς φάει, ἀμέσως...

Ἐτρωγε τὰ νερόβραστα κοκκία μὲ φόβο καὶ μὲ τρόμο μήπως ἔρθῃ ὁ Γιαννάκης καὶ δὲν προφτάσῃ...Σηκώθηκε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ μέση.

— Ποῦ πᾶς; Κάτσε νὰ φᾶς χαλβὰ!

Ἀ' αὐτὸς ὁ χαλβᾶς, φαμάκι τοῦ φαίνου-τουν σήμερα. Δὲν εἶδε τὴν ὥρα ποτε νὰ πε-ταχτῇ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. Ἐτρεξε στὴν αὐλὴ, ἔλυσε τὴν τριχιά τοῦ Κίτσου ἀπ' τὸ παλοῦκι καὶ γρήγορα-γρήγορα τὸν πῆρε σέβροντας. Βγή-κε στὴ φάσσα, πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς μικρο-σταφίδες καὶ τ' ἄλλα λογομύθια τ' ἀγριοχό-ρατα καὶ τρώσκει ἀπ' τὸ χάλασμα μέσα στὴν τάπα. Ἐδεσε τὸν Κίτσο παρᾶμερα σὲ μὴ κρυ-φῶνα ἀπὸ πεσμένα μεντένια θαμμένα σὲ ψευ-τοειτέες κι' ἔστρωσε γρήγορα-γρήγορα νὰ φύγῃ.

— Μπέε! Μπέε! βέλαζε δυνατὰ ὁ Κί-τσος.

Γύρισε θυμωμένος ὁ Μιχαλάκης, τὸν ἀρ-πῆξε ἀπ' τὰ θαμμένα κόκκινα μαλλιά τῆς πλά-της του καὶ τὸν μάλωσε ἀγρία:

— Πάψε! πάψε! δὲ θέλεις νὰ γλυτώσῃς τὸ σφάξιμο;

Ὁ Κίτσος ἔπαψε νὰ βελάξῃ κι' ὁ Μιχαλάκης ἔφυγε τρέχοντας. Καθὼς ἔφυγε, μοναχὸς του τώρα πεῖ, ἓνας παραξένος τρόμος τὸν κυρίεψε μέσα στὰ ἔρημα χαλάσματα τοῦ κάστρου. Πὼς θάρ-ρεψε καὶ μῆκε μοναχὸς του ἐκεῖ μέσα; Αὐτὸς πὺν τὰβλεπε τὴ νύχτα ἀπὸ μακριὰ καὶ φοβόταν; Δράκοι, στοιχεῖα, φαντάσματα, νεράιδες, ὅλα ἐκεῖ μέσα δὲ βγαίνουν;...Δὲν τάειδε τόσες φορὲς ἡ Λάμπρο ἡ υπηρέτριά τους ποτεῖνε ἀλαφροστοκίω;... Τὸν τῶσκει κρυὸς ἰδρὼς τὸν καίμενον κι' ὅπου φύγῃ-φύγῃ ἀνάμεσα στὶς πέ-τρες καὶ στὶς ἀσφάκες. Ὅταν βγῇκε ἀπ' ἄλλῃ μεριά, στὸ δρόμο τῆς γειτονιάς τότε συλλογίστηκε: μὲ τὴ λαχτάρα πὺν πῆρε πὼς θὰ ξαναγυρῇ στὴν τάπα νὰ τᾶισῃ καὶ νὰ ξαναβῇ τὸν Κίτσο!...

Ἐφτασε στὸ σπίτι ἀπ' τὴ μπροστινὴ πόρτα τοῦ δρόμου καὶ μολὶς μῆκε ἀκούσε μεγάλη φωνικεῖα. Ὁ Γιαννάκης μὲ τὴ μα-χαίρα στὸ χεῖρ στεκοῦν ἀνεργὸς στὴ μέση. Ὁ πατέρας μὲ τὴ μη-τέρα μάλλιναν.

— Λύθηκε κι' ἔφυγε!...Δὲν τὸ εἶχατε δέσει καλά.

— Πὼς θὰ λυνόταν, χριστιανέ μου; Δὲ λὲς κάποιος μῆκε ἀπὸ κάτω καὶ τὸ κλεψε τὴν ὥρα πὺν τρώγαμε...

Ἡ Λάμπρο στεκοῦν μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα σὰ νῆπαν αὐτὴ κατηγορούμενη γιὰ τὸ κακὸ πώ-νη. Ὁ Μιχαλάκης πῆγε καὶ στάθηκε κοντὰ τῆς σάν γιὰ νὰ τῆς ἐλαφρώσῃ τὴ θέση.

— Ἐλα ἔδω ἐσύ! φώναξε ὁ πατέρας. Ποῦει-νε τ' ἀρνί; Δὲν τῶειδες;

— Ὅταν φάγαμε κι' ὕστερα δὲν τὸ ξαναείδα!

— Μὴν κῆθεσαι, πῆγαίνε σὴν Ἀστυνομία. Βάλε ντελάη, εἶπε ἡ μάνα.

Ὅλα ἔγιναν. Οἱ χοροφυλάκοι ἔφαξαν παντοῦ. Κανέναν δὲν τῶειδε: Ὁ Μάρκος ὁ ντελάλης πέ-



ρας ἀργά-ἀργά και κοιμιστά ὅλη τὴ χώρα.

— Ἀπ' τὴν αὐλὴ τοῦ κύρ-Κώστα τοῦ Ματάλα χάθηκε τ' ἄνι τῆς Λαμπρῆς. Ἄσπρο μὲ κόκκινο σημάδι στὴν πλάτη! Ὅποιοι τῶδε, ὅποιοι ἰώβηρ θὰ πάρη εἰκοσιπέντε δραχμὲς βρετικία!...

Κανείς!...

— Χρουσουλιά! ἔλεγε ἡ μητέρα, χρουσουλιά!

— Θὰ πάω ν' ἀγοράσω ἄλλο! Τί χωρὶς ἄνι θὰ μείνωμε!...

Στενοχωριότου ὁ Μιχαλάκης. Μήπως ἔκαμε κακά; Τὶ νὰ πῇ τώρα; Τὶ νὰ κίη; Δὲν ἔπρεπε νὰ πιερῇ ἔτσι τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα! Νὰ τὸ μαρτυρήσῃ;

— Μητέρα, τί θὰ πῇ χρουσουλιά; ρώτησε.

— Χρουσουλιά θὰ πῇ νὰ κάθου φρόνιμα γιατί θὰ μᾶς στείλῃ ὁ Θεὸς κακὸ!

— Κι' ἂν ξαναδούμε τ' ἄνι μὲς θὰ φύγῃ ἡ χρουσουλιά!...

Κόνεψε νὰ βραδυάσῃ. Ὁ πατέρας ἔβγαине νὰ πάη ν' ἀγοράσῃ ἄλλο ἄνι.

— Σφαγμένο νὰ τ' ἀγοράσῃς! τοῦ φώναζε ὁ Μιχαλάκης.

Ξαφνικά ἀκούστηκε στὸ δρόμο φασαρία μεγάλη. Τὰ παιδιὰ φώναζαν ὦ! ὦ! ὦ! Κάποιος εἶπε:

— Δὲ ντρέσκεαι χρονιάρα μέρα!...

Ἡ πρόχα δύναμιν. Τὶ νάνε; Βγήκαν στὸ κεφαλόσκαλο. Δυὸ χωροφυλάκοι ἔφεραν σπρωχοντας τὸ Νικόλ τὸ χαμῆλη. Καὶ τοὺς εἶχαν φορτωσὶ γύρω στὸ λαμὸ ἓνα ἄρνάκι ποὺ βέλαζε ἀπελπιστικά. Ὁ Κίτσος!

— Κλέφτη!...Κλέφτη!...ὦ! ὦ! ὦ!

Τὸν ἀνέβασαν ἀπάνω στὸ σπιτί.

— Τὸ πούλουσε στὸ Ντίγο τὸ μάγερα ὁ κύριος ἀπὸ δῶ! εἶπε ὁ ἕνας χωροφυλάκας.

— Δὲν τόκλεμα, κύρ-Κώστα! ἔθνησε ὁ Νικόλ. Τὸ βόηκα στὴν τάλια. Εἶπα πὼς ξέφυγε ἀπὸ κανένα κοπάδι...φτωχὸς ἄνθρωπος!...

— Ἀρῆστε τὸν νὰ πάη νὰ κορυφειν!...εἶπε ὁ κύρ-Κώστα.

— Πὼς θὰ τὸν ἀφήσουμε;...Τὸ γνωρίζεις τ' ἄνι σου;...Πάρ' το!...

— Ὁ κλέφτη; θὰ κίη Πάσχα στὴν κατόγα!

— Γλυτωσέ με κύρ Κώστα καὶ θὰ εἶμαι σκλάβος σου!

— Ἀρῆστε τὸν! Ἀρῆστε τὸν! βγήκε στὴ μέση καὶ φώναζε θυροεὶ ὁ Μιχαλάκης. Ἀρῆστε τὸν!

— Γιά χάρι σου νὰ τὸν ἀφήσουμε! εἶπε κοροϊδευτικά ὁ χωροφυλάκας.

Δὲν φταίει αὐτός! τ' ἀκούς; ἐγὼ τὸ πῆγα τ' ἄρ' νὶ στὴν τάλια...γὰ νὰ μὴ τὸ σφάξῃ ὁ Γιαννάκας!...

— Βοὲ γαδαράκο! φώναζε ὁ πατέρας καὶ τὸν ἀρ-παξε ἀπ' τ' αὐτί.

— Μαζέβο σου! εἶπε ἡ μητέρα αὐστηρά.

Οἱ χωροφυλάκοι ἔσκασαν στὰ γέλια.

Ὁ Νικόλδος χοροπήδησε.

— Τ' ἀκούς κύρ-Κώστα; Τ' ἀκούς;

— Αἶνε, Νικόλ, χαλῆ σου! εἶπε ὁ κύρ-Κώστα.

Τράβα καὶ στείλε μου τὸ Γιαννάκι νὰ τὸ σφάξῃ!...

Ὁ Μιχαλάκης ἀπόμεινε βουβὸς καὶ ἀμίλητος. Κάτι τοῦ εἶπε πὼς τάχα τὸ περρωμένο ἦταν ἀναλόφυγο. Πὼς τάχα ὁ Κίτσος δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ τὸν προορισμό του!

— Πὼς τ' ἄρνάκι τὰ στέλνει ἀληθινὰ ὁ Χριστοῦ-λης γὰ νὰ σφάζονται τὴ Λαμπρῇ. Πὼς ὁ Γιαννάκας με τὴ μα-χαίρα δὲν εἶνε κακὸς ἄνθρωπος, μὰ λειτουργεῖ καὶ αὐτὸς ἀπὸ σπιτί σὲ σπιτί, ἔτσι κάπως σὺν τὸ παλᾶ-Θυνάση, ὅταν σηκώῃ ἰψώματα!...

Μόλις ὁ Γιαννάκας πρόβαλλε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Μιχαλάκης τρύπωσε μέσα καταπιεσμένος, κρύφτηκε σὲ μιά γωνιά καὶ ἔκλεψε πολὺ.

Τὰ μικρὰ τὸν δάκρυα ξεχειλίζαν τὴν περὶ μεγάλη του λύπη. Μὰ ἡ περὶ μεγάλη του λύπη ξεπερνοῦσε καὶ τὴν περὶ μεγαλύτερη Πα-σχάλιν χαρὰ.

Γ. Ἀθάνας

ΜΕΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ἡ Χριστίνα, ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας, ἀπέφρευγεν, ὡς γνω-στόν, τὴν συναναστροφὴ τῶν γυναικῶν.

— Ἀγαπᾷ τοὺς ἄνδρας, ἔλεγε, ὅχι γιατί εἶνε ἄνδρες, ἀλλὰ γιατί δὲν εἶνε γυναῖκες!...

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἔδειχνε κάποτε στὸν Μποαλὼ μερικὸς στί-χους του καὶ τοὺς ζήτησε τὴ γνώμη του.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Μποαλὼ, τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνα-τον στὴν Μεγαλειότητά σας. Θελήσατε νὰ κάμετε κακοὺς σίχους καὶ τὸ πετύχατε!

Φραγκίσκος ὁ Α' ἐπιθυμῶν ν' ἀνυψώσῃ ἓνα τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του στὰ πρῶτα ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα, θέλησε νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν ἴδιο ἂν ἦταν εὐγενής.

— Μεγαλειότατε, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἀρβῆς, στὴν Κιβωτὸ τοῦ Νῶε ὤντησαν τρεῖς ἀδελφοὶ μου, ἀπὸ ποῦν ὅμως ἐκ τῶν τριῶν κατάγομαι δὲν γνωρίζω!...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΑΤΟΣ ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΗΣ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥ

Μετρημένες εἶνε ἡ φορὲς ποὺ ἦρθε σὲ λόγους μὲ τὴν μητέρα μου. Ὅ,τι τῆς ἔλειπε ἀπὸ αὐστηρότητα τῆς ἐπερίσσευε ἀπὸ ἀγά-πην, ὅ,τι μοῦ ἔλειπε ἀπὸ πεύραρχία μοῦ ἐπερίσσευε ἀπὸ σεβασμό. Μὴ καθαρὰ Δευτέρα ὅμως κοντεύαμε νὰ μαλλώσουμε στὰ γερὰ. Τὸ σαραζοσιανὸ τραπέζι ἦτο στημένο. Καὶ τὶ δὲν ἔβλεπες ἐπ' αὐ-τῷ! Βρεχτοκούκια, σαλατικά διὰφορα, τουρσιά, χταπόδι ζυδάτο, καλὸννομες, ἄζινους, στρεῖδια καὶ μύδια, χαρίθρι, γαλβὰ δυὸ λο-γίων καὶ τὴν ἀπαραιτήτη λαγάνα, λεύκη καὶ ἐλλειροειδῆ. Καθίστα-με ἀντίκρυ-ἀντίκρυ οἱ δυὸ μας καὶ ἀρχίσαμε νὰ τρώμε μὲ πολλὴ ὁρεξί.

Ἡ πρώτη ὁρμή πέρασε καὶ ὅπως πάντοτε, ποὺ ὅσοι ἀπὸ κά-θε φούργια ἐρχεται ἡ ψυχρά καὶ πρακτικὴ σκέψις, ἀρχισα νὰ σκέπτομαι καὶ ἐγὼ ὅτι ἀρκετὰ πλέον μοῦ ἀνοίξε ἡ ὁρεξί καὶ οἱ ἦταν καιροὶ νὰ ρίξω μέσα μου καὶ κατὶ στερεώτερον. Τυχαιὸς ἡ ὑπερτέρα ἀνοίξε τὰ κατὶ φῶλα τοῦ μουρφε καὶ ἄχ! ἐπρόβαλε καὶ μέσα ἓνα λαχταριστὸ μπουτάκι τῆς σοφῆρας, ποὺ εἶχε περι-σβεῖ ἀπὸ τὸ χυδαῖο τραπέζι τῆς Ἀποκοχῆς.

— Τὶ λὲς μητέρα... δὲν τρώμε λιγνά; Εἶπα δειλᾶ-δειλᾶ.

— Ὅχι παιδί μου, μὴ χαλᾷς τὴν ἡμέρα! νὺν λείνουν καὶ κατὶ τέτοιες εὐχαριστήσεις δὲν ἔξωσι τὶ θὰ μείνῃ, εἶπε ἡ μητέρα μου.

— Λίγω ἔχεις, δὲν θὰ φάω, ἀποκρίθηκα.

Καὶ ξεφλοῦθισα ἓνα βρεχτοκούδι τὸ ἀνοσώτερον πάντων... Ἐκλοκύνταζα ὅμως πάντοτε τὸ μπουτί καὶ σὲ μιά στιγμή ξενί-πα στὴ μητέρα μου:

— Ἀχ!... Εἰγὼ λέω, μητέρα, νὰ φάμε λίγο...

— Ἀν' θέλεις φάε, μοῦ εἶπε, θὰ με δύσαρεστήσεις ξέρεις πολὺ. Καὶ ἐναννέφισα ἡ ὁμή τῆς.

— Θὰ σὲ δύσαρεστήσω!... μὴν τὸ πέρνης δὲ καὶ τόσο σοβαρὸν τὸ ζήτημα. Φοβίσαι νὰ μὴν κολαστῇ ποὺ θὰ φάω; Ξενοδόχος εἶ-νε ὁ Θεός; Ξέρεις τι εἶνε, ἀλήθεια ἡμαρτία; Ἀμαρτία εἶνε νὰ πάη ἓνα τέτοιο μπουτί χαμένο...

— Δὲν θὰ πάη χαμένο. Θὰ τὸ δώσω στὸ Μαλτέζο, τὸν περιβολάρη μας.

— Στὸ Μαλτέζο!... τὸν περιβολάρη μας!... Ἐγὼ νὰ προφῶς τῆς πεινάς καὶ αὐτὸς νὰ πᾶθ ἀπὸ τὸ στο-μάχι του, γιατί τάχα καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε ἡμαρτία; Τὶ σκονογιασμένες ἰδέες εἶν' αὐτές!... Καὶ με θεμότητα δεκαοκταετοῦ νεανίου ριζοσπάστου καὶ ἐλευθεροφρο-νος, ἀρχισα ν' ἀνατίσσω τὰς θεωρίας μου. Ἡ μητέρα μου μ' ἄρπασε νὰ μιλῶ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ἀμα ὅμως ἐτελειώσα, μοῦ ἐξεφύρουνε μὲ πολλὴν τέχνην τὸ γόη-τρον τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως.

Τότε τ' ἐγὼ ἔκρινα καλὸν ν' ἀλλάξω δρόμον.

— Μπορεῖ νὰ ἔχῃς δίκανον μητέρα ἀλλὰ πεινῶ σὺν τρεῖς Μαλτέζοι! Πεινῶ!... Πεινῶ!... Καὶ ἐπανελάβα τετρακτῆς τὴν ἑλὶν ὅλο καὶ δυνατώτερα. Τὸ τελευταῖο «πεινῶ» τῆς ἐπειράξε τὰ νεύρα.

— Δὲν πεινάς, μοῦ εἶπε ἡρῶς.

Ἄναφα ὅλος τότε.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι πεινῆτης μητέρα!... Πεινῶ καὶ θὰ φάω!

Καὶ ἐσηκώθηκα ὁρθὸς εἰς τὴν θέαν μου.

— Δὲν θὰ φᾶς! μοῦ ἀπάντησε μὲ ἐπιβλητικὸν ὄφρος καὶ ἐση-κώθηκε ἐπίσης στρεβλίζοντα τὰ χεῖρα τῆς στοῦ τραπέζι...

Εἰς αὐτὴν τὴν θέαν εἵμαινε ὁφωτοὶ καὶ δίνηται ὀλίγας στιγμῆς.

...Ἀλλὰ γιατί ἔξαφνα μᾶς ἔπασαν καὶ τοὺς δυὸ ἀτέλειωτα γέλοια!...

• Τάπ!... Τάπ!... Τάπ!...

Ὁ γάτος τῇ σπιτιοῦ εὐρὸν εὐκαιρίαν κατάλληλον, ἄρπασε μὲ τὰ δόντια του αἰ' τὴ μέσθ τοῦ μπουτιοῦ καὶ ἐφυγε σιγᾶ-σιγᾶ, σοβα-ρώτατα, μὲ τὸ λαμὸ τεντωμένο, μὲ τὸ κεφάλι σηκωμένο ἀπὸ τὴν ὑπερφανεία του καὶ ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ μπουτιοῦ, τοῦ ὁποῦν τὸ κόκκαλο σερβότανε στὸ πάτωμα καὶ χτυποῦσε ρυθμικῶς καὶ συμ-φώνως πρὸς τὰ βήματα τοῦ ἄρκαγὸς του τάτ!.. τάτ!.., τάτ!... Ὁμολογῶ οἱ πρώτη φορὰ μᾶς ἐχρησίμευσαν τόσο πολὺ ὁ γάτος μας. Ἐσμήβισα τὴν μητέρα καὶ τὸν γυνὸ καὶ συγχρόνως ἀπέδει-ξεν ὅτι, τὰ δράματα δὲν θὰ λύει ἀπὸ μηχανῆς μόνον ὁ Θεός, ἀλλὰ καί... ὁ γάτος!...

Δημ. Γρ. Καμπουρούγλου

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Δὲν ὑπάρχει κανένας πόνος ποὺ δὲν τὸν ἀνακουφίσει ἡ συμπά-θεια. Αἱ μελαγχολία τῆς ζωῆς διασκορπίζονται ἐμπρός στίς ἀκτι-νὲς τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, ὅπως οἱ παγετοὶ τοῦ χειμῶνος λύνουν-το πρῶτ, ὅταν ἀνέλθῃ ὁ ἥλιος.

Λαμεναί

Ἡ αἰτία τῆς ὑπάρξεως ὁ' ὄν τῶν πραγμάτων εἶνε ἡ ἀγάπη.

Σ. Φ. Ντέ Σάλ

Οἱ κακοὶ εἶνε ἴσως δυστυχεῖς γιατί δὲν ξέρουν ν' ἀγαποῦν!

Ραχλὴ

Νὰ ἐπαινῇς τοὺς φίλους σου δημοσίᾳ, νὰ μὴ τοὺς ἀποδοκιμά-ζεις ὅμως παρὰ σὲ στενὸ κύκλο.

Πούμπλιος Κύρος